

Sygn. akt II CNP 64/15

POSTANOWIENIE

Dnia 21 kwietnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Zawada

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym

w Izbie Cywilnej w dniu 21 kwietnia 2016 r.

skargi K. P.

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku

Sądu Okręgowego w P. z dnia 6 sierpnia 2013 r.,

sygn. akt XV Ca [...]

wydanego w sprawie z powództwa Spółdzielni Mieszkaniowej

"O." w P.

przeciwko K. P.

o zapłatę,

1) odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania,

2) zasądza od K. P. na rzecz Spółdzielni Mieszkaniowej "O." w P. kwotę 450 (czterysta pięćdziesiąt) zł tytułem zwrotu kosztów wywołanych wniesieniem skargi.

UZASADNIENIE

Zarówno w piśmiennictwie, jak orzecznictwie (por. np. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 września 2008 r., I CNP 27/08, LEX nr 457829), przyjmuje się, że niezgodność prawomocnego wyroku z prawem uzasadniająca odpowiedzialność odszkodowawczą ma charakter kwalifikowany i zachodzi tylko wtedy, gdy wyrok został wydany na skutek rażąco błędnej wykładni prawa lub rażąco niewłaściwego zastosowania prawa, tj. uchybień odnoszących się do regulacji prawnych istotnych i nieuzasadniających odmiennych ocen. W szczególności nie stanowi takiego uchybienia opowiedzenie się przez sąd za jedną z możliwych interpretacji przepisów prawa. Przeciwny pogląd zagrażałby takim wartościom, jak: stabilność obrotu prawnego, swoboda sądu w ocenie materiału dowodowego i stosowaniu prawa (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 stycznia 2009 r., III CNP 42/08, oraz postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 marca 2009 r., I CNP 121/08).

Według art. 424⁹ k.p.c., Sąd Najwyższy odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania, jeżeli jest ona oczywiście bezzasadna. Skargę uważa się za oczywiście bezzasadną, gdy z jej treści, bez głębszej analizy wynika, że nie może być uwzględniona.

K. P. zarzuciła kwestionowanemu w skardze prawomocnemu wyrokowi Sądu Okręgowego z dnia 6 sierpnia 2013 r. naruszenie art. 6, 38, 488 § 1 k.c., naruszenie art. 2, 87, 67 i 42 § 2 u stawy - Prawo spółdzielcze, naruszenie art. 2 ust 1¹, art. 20, 21 i 22 ustawy o rachunkowości, naruszenie art. 7 i 32 Konstytucji w związku z art. 505⁵ k.p.c. oraz art. 45 ust. 1 i art. 178 Konstytucji, naruszenie art. 1, 9 ust. 1, art. 12, 15 ust. 1, art. 17 ust. 1 pkt 44 ustawy z 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych, naruszenie art. 6 i 13 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, naruszenie art. 386 § 4, art. 505⁴ § 1 pkt 1 k.p.c., naruszenie Zalecenia nr R (94) 12 Komitetu Ministrów Rady Europy dotyczącego niezawisłości, sprawności i roli sędziów.

Twierdzenia skarżącej nie zawierają argumentów, które pozwalałyby - wstępnie oceniając - zasadnie wnioskować, iż objęty skargą wyrok, zasądzający od skarżącej w wyniku zmiany wyroku Sądu Rejonowego oddalające powództwo,

kwotę 6 244,59 zł, jest dotknięty kwalifikowaną sprzecznością z prawem w przedstawionym wyżej znaczeniu. W ocenie Sądu Okręgowego, K. P. podnosząc w odpowiedzi na pozew ogólnikowe zarzuty wobec roszczenia dochodzonego przez powódkę nie zdołała podważyć prawidłowości naliczanych jej opłat eksploatacyjnych.

Mając to na względzie, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania, a o kosztach postępowania rozstrzygnął zgodnie z art. 98 w związku z art. 108 § 1, art. 398²¹ i art. 424¹² k.p.c. oraz § 6 pkt 4 i § 12 ust. 5 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowione z urzędu (Dz. U. 2013.490) i § 21 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U.2015.1804).